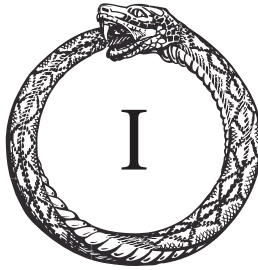

I
STOV
TIDLØS
REGN

RIKKE HAVNER ALRØ

KRABAT

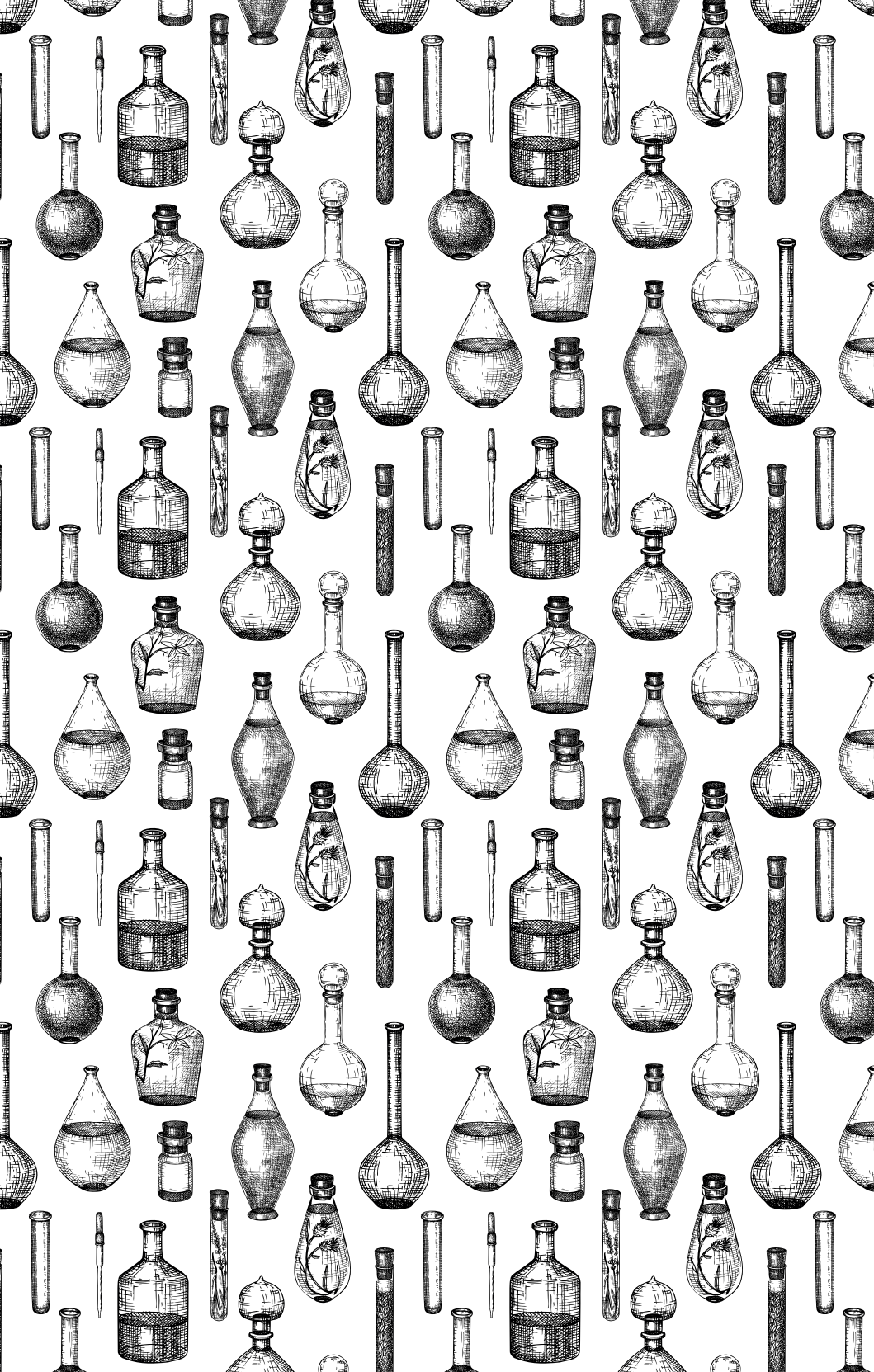

TIDLØS

STØV REGN

RIKKE HAVNER ALRØ

KRABAT

PROLOG

Vinduerne i min mors hus er mørke, og det er usædvanligt. Normalt er der tændte stearinlys på alle borde hver aften. Når man nærmer sig, kan man ane de små flammer.

Der skal altid være et lille lys i mørket, plejede hun at sige.

Jeg blinker et par insisterende tårer væk. Min mor havde ikke tid til gråd. Det har jeg heller ikke nu. Jeg stiger forsigtigt ud af bilen og ignorerer den skarpe smerte i hofte. Hvis min mor stadig levede, ville jeg have bedt hende om at blande en lindrende drik til mig. Jeg udstøder en halv latter og ryster på hovedet af mig selv.

Min mor og jeg har ikke talt sammen i to år. Ikke siden jeg fortalte hende, at jeg skulle giftes med August. Hendes ansigt blev stramt, og de mørke øjne skød lyn. Hun gik ikke ind for ægteskab. *Det er et fængsel for kvinder,* sagde hun altid. Men det var ikke det, der fik hende til at lukke ned for al kommunikation med sin eneste datter. Det var det faktum, at jeg skulle giftes med en, der havde efternavnet Skeel.

”Forstår du slet ikke, hvordan din kærestes familie har forfulgt

sådan nogle som os?” spurgte hun og slog dramatisk ud med armene. ”Hvordan de prøver at kontrollere mit arbejde?”

”August er ikke sådan,” sagde jeg vredt.

Hun snøftede hånligt. ”Hvordan ved du, at det her ikke er et led i en plan? De kan ikke styre mig, så de tager dig i stedet.”

Jeg har ikke lyst til at genkalde mig resten af den samtale, der endte med at blive den sidste, jeg havde med min mor. Det triste er, at hun havde ret. August havde en plan, og første del af den er lykkedes. Mine fingre strejfer min svulmende mave. Jeg bærer hans barn og hans efternavn, så selvom jeg har gjort det klart for ham, at jeg ikke ønsker at have mere med ham at gøre, slipper jeg aldrig helt ud af hans kontrol.

Heldigvis fornemmer jeg tydeligt, at barnet er en dreng.

Jeg låser mig ind i min mors hus og indånder den krydrede duft af lavendel og sølvbregne. En sort kat smyger sig op ad mit ben, og jeg kærtegner fraværende det bløde hoved. Min mor havde altid en kat i huset. Hun kunne lide at have endnu et hjerteslag i huset, sagde hun.

Jeg starter med at gennemsøge køkkenskabene, selvom mor normalt ikke ville have nogen af sine eliksirflasker herinde. Men hun vidste, at hun var i fare, så hun kan sagtens have gemt nogle her. Det virker ikke, som om hun har gjort det.

Gemt under et uldent tæppe i det store garderobereskab i soveværelset finder jeg flere bundter månetjörn og en lille krukke med stormfedt. Hvis bare jeg kendte betydningen af de ingredienser ... Den store mørke frakke på bøjlen udsender en blomsterduft, som er svagt genkendelig. Det har muligvis også en betydning, jeg

ikke forstår. Jeg har ikke arvet min mors evner som eliksirmester endnu. Måske kommer jeg ikke til at gøre det. Det kan springe flere generationer over.

Alligevel bliver jeg nødt til at gå ud i mors urtekammer og se, hvad jeg kan finde der.

Små fødder sparker ivrigt til mit maveskind, mens jeg dukker mig for at presse min hævede krop ind i det lille skur, hvor mor laver sine eliksirer. Hun blev altid irriteret, når jeg kaldte det et skur, men det er altså det, det er. Et slidt træskur med et ildsted, et bord og hylder til krukke og flasker.

Den støvede lugt af brændt træ og røg fylder min næse, da jeg lukker den lille dør bag mig. Jeg hoster ufrivilligt. Min mor luftede aldrig ud, og gryden simrede altid sagte over ilden. Der var varmt herinde. Nu er luften så kold, at det gør ondt i mine lunger.

En lille flaske står på bordet uden forsegling med voks. Det insisterede hun ellers altid på. Flasken er af sort glas. Kvalmen vælter op i min hals, og jeg hoster igen. Ingen har villet fortælle mig, hvordan hun døde. Jeg ved, at hun drak den sorte bryg, men det ville hun kun gøre, hvis hun var i livsfare. I logen siger de, at hun følte sig forfulgt. Nogen havde truet hende.

Min mor ville hellere tage sit eget liv end at lade andre gøre det. Det er jeg helt sikker på.

Jeg tørrer et par tårer væk med mit ærme, og babyen leverer et velplaceret spark i mine ribben. ”Du har ret, lille skat,” mumler jeg. ”Vi har travlt.”

Jeg løfter forsigtigt den sorte flaske og lægger den ned i den lille kurv med tomme krukke under bordet. Så lader jeg fingrene

løbe hen over de forseglede flasker, som står på hylderne. Hvis jeg havde min mors evner, ville jeg kunne mærke, hvad der var i dem. Mine hænder opfatter kun koldt glas.

En ting står dog klart: Der er ikke så mange flasker, som der burde være.

Har nogen allerede været her? Var det dem, der truede hende? Jeg ved, at hun har et anstrengt forhold til de såkaldte alkymister. De mener, at hun bør dele sine opskrifter med dem. Men man får ikke evnen til at mærke ingredienserne og skabe de korrekte blandinger af en opskrift. Hun sagde nej. Var det dem, der truede hende og stjal fra hendes lager?

Eller var det August og hans familie? De er skrupelløse, men jeg har alligevel svært ved at tro, at de ville gå så langt som til at true min mor på livet.

Hvis bare vi ikke var blevet uvenner. Så ville jeg have vidst, hvad der foregik.

Jeg sukker. Det nytter ikke at tænke sådan. Jeg samler nogle flasker sammen og lægger dem ned i den taske, jeg har med til formålet. Men jeg tager ikke dem alle. Hun ville have ønsket, at der var nogle tilbage til hendes arvtager. Den, der skal føre hendes arbejde videre.

Måske bliver det mig.

Måske bliver det min datter.

Jeg lægger en hånd på min mave. Igen får jeg en stærk fornemmelse af, at jeg venter en dreng. Det ville også være det bedste. En dreng kan ikke arve evnen, og så er han i sikkerhed. August

bliver skuffet. Han håber på en pige med en evne, han kan styre. Det har han heldigvis ingen kontrol over.

Med langsomme bevægelser vrider jeg mig ud ad den lille dør og lukker den forsvarligt efter mig. Huset er vel mit nu, men jeg har ikke tænkt mig at bo i det.

Der er folk her i byen, som vil vedligeholde det, indtil det igen skal tages i brug.

Jeg går ud gennem køkkenet, hvor den sorte kat igen gnider sig op ad mit ben. Uden at tænke bøjer mig ned og tager den op. Den spinder lavmælt.

Katten kan jeg i det mindste tage med. Mor ville have ønsket, at den fik et godt hjem.

Huset er alt for stille og alt for mørkt, så jeg føler mig lettet, da jeg låser døren bag mig og går hen mod bilen med katten i armene.

Byen har øjne, som helt sikkert har set mig komme og gå. De ved, hvem jeg er, og jeg tror på, at de vil vogte over min mors hus, indtil hendes arving kommer.

DEL 1

KAPITEL 1

Cecilia

Jeg skutter mig i den tynde læderjakke. Hvad forestillede jeg mig, da jeg tog den med som eneste overtøj? Danmark er kold i november. Jeg griner højt af mig selv. En mand, der går forbi mig på togperronen, sender mig et undrende blik. I Miami ville ingen have tænkt over mit udbrud. Der er man vant til, at folk er højlydte.

Jeg smiler. Nu er jeg i hvert fald her, og Svendborg i november er ikke som Miami i november. Jeg bliver nødt til at få fat i en rigtig vinterjakke.

”Cecilia!” Caroline skærer sig gennem menneskemængden på perronen. Min lillesøster ligner sig selv. Brune øjne og et virvar af blonde krøller om det smalle ansigt.

Jeg breder armene ud, og hun kaster sig mod mig, så jeg næsten vælter. ”Wow, ro på,” siger jeg med et grin.

”Det er bare så længe siden sidst!” udbryder hun og slipper mig. Hun ser sig omkring. ”Du har ikke Charlie med hjem?”

Jeg sukker. ”Jeg har jo fortalt, at vi er gået fra hinanden.”

”Jeg ved det godt, men vi troede måske, I havde fundet sammen igen.” Hun ser bekymret på mig. ”Mor og far har redt op i gæsteværelset til jer begge to.”

Jeg trækker på skuldrene. ”Hvor holder din bil? Jeg fryser.” Det gør jeg faktisk ikke, men det kommer nok om lidt.

”Selvfølgelig. Lad os skynde os hen til den.” Hun ser op og ned ad mig. ”Du er så solbrun. Det overrasker mig altid.”

”Tak.” Jeg følger hende hen ad perronen og griner i mit stille sind af hendes kommentarer. Jeg har boet i Miami i otte år, og jeg har ikke set min familie så meget, som jeg gerne ville. Måske er det derfor, de altid siger det samme, når vi endelig ses. De synes, jeg er enormt solbrun, og at mit hår er lysere, end det plejer at være. Min mor spørger altid, om jeg har fået det bleget hos frisøren. Svaret er nej, men hun glemmer det altid.

”Har Charlie stadig sin Ferrari?” spørger Caroline, da vi sætter os ind i hendes bil. Hun og hendes kæreste Henrik besøgte os sidste år, og de var vilde med Charlies nyeste anskaffelse på bilfronten.

”Nej. Han skifter hele tiden.” Det lyder som pral, men Charlie mangler ikke penge, og han er glad for biler. Jeg tænkte ikke over det, da vi var sammen. Det var en del af det liv, vi levede. Da jeg

var gift med ham, havde jeg ubegrænsede midler, og jeg nød det. Jeg fik ordnet negle på ugentlig basis, og jeg havde et tæt forhold til min frisør. Jeg havde mere tøj, end jeg kunne bruge. Det meste af det ligger nok stadig i skabet i vores hus i Lakeview. Charlie har lovet at donere det til velgørenhed. Måske har han allerede gjort det.

Caroline sætter nøglen i tændingen. ”Hvad skete der mellem jer?” spørger hun forsigtigt. ”I virkede så gode sammen.”

”Det var vi også.” Det giver et stik i mit hjerte. Charlie er det sødeste menneske i verden. Han forstod slet ikke, hvorfor jeg sagde stop. Jeg skylder ham et svar, jeg ikke har. ”Vi passer ikke sammen mere. Det er svært at forklare.” Jeg tænder for sædevarmen og håber, at den virker hurtigt. Ellers begynder mine tænder at klapre lige om lidt. Selvom jeg stadig ikke fryser.

”Det er bare svært at forstå. Du fortæller, at du kommer hjem uden Charlie, og at I skal skilles. Du kom ikke med en forklaring.” Caroline holder for rødt og vender sig mod mig. ”Har han fundet en anden?”

”Nej!” Jeg stirrer på hende. ”Det er slet ikke sådan noget.”

”Hvad så?” spørger hun.

Ja, hvad så? Hvordan gik han fra at være min verdens centrum til at forsvinde ud af mit hjerte? Jeg ved det ikke selv. ”Jeg elsker ham ikke mere,” siger jeg.

Caroline nikker. Men den her samtale er ikke overstået. Den starter forfra, når vi kommer hjem til mor og far. De er glade for Charlie og vil have svært ved at forstå, at deres 26-årige datter har

brug for at sove i deres gæsteseng. Jeg synker lidt længere ned i sædevarmen. Uanset hvad bliver det rart at se dem. Vinden blæser støvregn ind på forruden, og jeg smiler.

Jeg er hjemme, og alt skal nok blive fantastisk igen.

”Du mente det alvorligt?” Min mor ser på mig med forskrækkede øjne. ”Vi troede måske, at du sagde det for sjov. Du har ikke Charlie med? I er virkelig gået fra hinanden?”

”Ja, det er vi.” Jeg omfavner hende og indsnuser den sæbeagtige duft af Nivea-creme, som altid hænger ved hende. Hun knuger mig ind til sig, som om jeg stadig var fem år gammel.

”Er I blevet uvenner?” spørger min far, som står ved siden af.

”Nej. Vi skal bare skilles.” Jeg slipper mor og slår armene om ham.

”Måske kan I finde sammen igen, når I har holdt en pause fra hinanden,” fortsætter mor. Hun elsker simpelthen Charlie. Den søde fyr, som lyttede til hende i timevis og altid tog opvasken.

”Nej.” Jeg ryster på hovedet. ”Vi er stadig gode venner, men vi finder ikke sammen igen.” Det er det eneste, jeg ikke er i tvivl om.

Min mors ansigt synker lidt sammen. ”Når bare du er sikker.”

”Det gode ved det her er, at jeg er hjemme nu,” siger jeg og ser mig omkring i mine forældres velkendte køkken. Det er et år siden, jeg sidst har været hjemme, men det føles længere end det. ”I har malet køkkenlågerne!” udbryder jeg og ser på de lysegrønne flader.

Min far griner. ”Det var Caro, der valgte farven.”

”Jeg ville bare have malet dem hvide,” siger mor med et smil.

”Det er så kedeligt.” Caroline ser ømt på skabslågerne. ”Og salviegrøn er vildt moderne lige nu. Det giver et helt nyt lys herinde, synes du ikke?” Hun ser ivrigt på mig.

”Jo, bestemt.” Varme fylder mit bryst. Jeg har savnet min familie. Når man bor i udlandet, hører man ikke om de små hverdagsting, som foregår i deres liv. Det er ikke, fordi jeg interesserer mig for køkkener. Det handler mere om de øjeblikke, jeg er gået glip af i de sidste mange år.

Charlie vidste godt, at jeg havde hjemve. Han foreslog, at vi flyttede til Danmark sammen. Jeg kan se det bedende udtryk i hans brune øjne for mit indre blik. Jeg sagde nej, og nu skal vi skilles. Det mærkelige er, at jeg ikke savner ham.

Den nat vender og drejer jeg mig i gæstesengen. Klokkeren er 00.30, men jeg er ikke træt. Det er formentlig på grund af jetlag. Miami er seks timer bagud, så det er jeg også. Jeg husker ikke, at det har været så slemt de gange, jeg har været hjemme på besøg. Mine fødder ryster lidt. De trænger nok til at bevæge sig.

Jeg sætter mig op. Måske skulle jeg gå en rask tur.

”God ide,” siger jeg højt og griner lidt af mig selv. Jeg er 26 og ved at blive skilt fra verdens bedste mand. Jeg er flyttet ud af et hus med marmorfliser og udsigt til palmer og hjem til mine forældre i Svendborg. Jeg har ingen planer for, hvad jeg skal i morgen eller om en uge. Det lyder som starten på den vildeste livskrise.

Så har jeg vel ret til at gå en tur midt om natten.

Vinden er som is på mine kinder, men nu har jeg besluttet mig for at gå den tur, så det gør jeg. Forhåbentlig bliver jeg træt nok til at kunne sove bagefter. Jeg har pakket mig ind i min mors tykke vinterfrakke, og mit blonde hår er næsten gemt under en ulden hue, som må være min fars. Luften er kold, men den konstante varme i Miami må have gjort mig immun over for vintertemperaturen i Danmark. Det er vel et spørgsmål om tid, før frosten invaderer mig. Jeg gør mine skridt længere og svinger beslutsomt med armene.

Svendborg er tavs i forhold til Miamis natteliv, som er fyldt med mennesker og rytmisk musik. Gaderne her er mørke og tomme. Jeg vidste det godt, men det føles alligevel fremmedartet. Selvom det er rart at have ro til sine tanker.

Jeg går rundt i kvarteret i en halv times tid, men jeg er stadig ikke træt. Rastløsheden vil ikke gå væk. Når jeg tænker over det, har jeg haft det sådan længe. Som om jeg hele tiden ventede på, at noget skulle ske.

En sort Mercedes triller forbi mig på vejen. Det ligner en model, som Charlie havde på et tidspunkt. En anden følger efter. Jeg rynker panden. Hvis der er noget, jeg har lært af min gåtur, så er det, at der ikke er meget trafik her. Jeg standser og ser efter bilerne, som parkerer ved et hus længere henne ad gaden. En lyshåret dreng hopper ud af førersædet på den forreste. Han ser ikke ud til at være ældre end 16 år, men han må jo være gammel nok til at have kørekort. Der er noget ved hans bevægelser, der virker bekendt.

En mand stiger ud af den anden bil. Han er høj og bredskuldret, og der er noget utålmodigt over den måde, han nærmer sig drengen på. Jeg smiler for mig selv. Er de far og søn? Umiddelbart ser manden ikke gammel nok ud til at have en 16-årig søn, men den slags er svært at vurdere på afstand.

Jeg burde ikke stå og se på dem, men det stille familiedrama er lige, hvad jeg trænger til. Jeg kan ikke høre, hvad de siger, men det gør ikke så meget. I min fantasi har faren hentet sønnen fra en fest, han havde sneget sig ud af huset for at være med til. Drengen havde endda taget sin mors bil uden at få lov. *Hm. Det holder ikke helt.* Der er alkohol til den slags fester, og hvis han havde drukket, ville faren nok ikke have tilladt ham at køre bilen hjem selv.

Drengen er rasende og gestikulerer trodsigt med hænderne. Det er tydeligt, at han insisterer på at få sin vilje. Hvad det så end er. Mon ikke det handler om en pige.

Faren holder sig i ro, men hans skuldre dirrer en smule. Han ryster på hovedet og siger et eller andet. Jeg forestiller mig, at det er noget med, at drengen må udvise mere ansvarlighed. Faren er lidt kedelig i mit hoved, selvom han har en stærk udstråling. Måske er det noget, jeg bilder mig ind.

Drengen vender sig og går ind i huset med lange skridt. Han smækker døren hårdt efter sig. Faren bliver stående og ser efter ham. Faktisk burde jeg gå nu. Jeg kan ikke tillade mig at glo på andre mennesker. De er ikke skuespillere i min egen private sæbeopera. Men så vender faren sig om og ser direkte på mig.

Det er Adrian.

KAPITEL 2

Cecilia

Jeg er et levende elektrisk stød, mens jeg stirrer på ham. Adrian. Genstanden for min første hede teenageforelskelse.

Han står som forstenet. Gad vide, hvad han tænker. Han kan næppe genkende mig. Formentlig synes han, at det er underligt, at en fremmed glør på ham midt om natten. Tusind spørgsmål summer i mit hoved, men Adrian og jeg kender ikke hinanden mere. Alligevel må jeg lægge bånd på mig selv for ikke at gå hen til ham og bede om de svar, jeg aldrig fik, da han forsvandt ud af mit liv for ti år siden. I stedet tvinger jeg mig til at vende mig om og gå tilbage til mine forældres hus.

”Adrian?” Caroline ser på mig med løftede øjenbryn. ”Ja, jeg ved godt, at han bor i kvarteret.” Vi sidder i vores mors køkken og drikker kaffe af enorme termokrus.

”Er han gift?” spørger jeg. Ikke fordi jeg er interesseret i ham på den måde mere. Men mysteriet fra dengang trækker i mig. Jeg har kun sovet lidt i nat, og det var ikke kun på grund af jetlagget. Adrian og hans bror, Daniel, fyldte meget i mit liv, og jeg fandt aldrig ud af, hvorfor de forsvandt.

”Jeg ved det ikke.” Min søster rynker brynene. ”Han har ikke boet her så længe.”

”Jeg forstår det stadig ikke.” Jeg læner mig tilbage i stolen, så den vipper let. ”Daniel og jeg var bedste venner, og så forsvandt han fra den ene dag til den anden.”

”Jeg kan godt huske, at du og Daniel var tætte, men jeg troede altid, at ... ” Caroline ser undersøgende på mig. ”Altså, jeg ved godt, at han var din bedste ven, men var I ikke også kærester på et tidspunkt?”

Jeg ryster på hovedet. ”Nej, det var vi ikke.” Daniel og jeg gik i klasse sammen i folkeskolen og i gymnasiet, og vi var meget fortrolige, men vi var aldrig mere end venner. For mig var der kun Adrian. Jeg var forelsket i ham på den der forslugne teenagermåde, hvor jeg drømte om ham om natten og analyserede alt, hvad han sagde til mig. Daniel elskede at drille mig med, at jeg var varm på hans storebror. På et tidspunkt troede jeg faktisk, at mine følelser var gengældte. Adrian begyndte at tale mere med mig. Han smilede og så på mig, når jeg var ovre hos dem. En dag spurgte han mig, hvad jeg ville, når jeg var færdig med gymnasiet. Det

var dengang, jeg havde planer om at læse medicin. Han ville ind i militæret, fortalte han. Vi sad i hans mors køkken og snakkede om fremtiden i flere timer. Bagefter var jeg svimmel af lykke. Det var lige før, alting gik i stykker.

Caroline smiler. ”Du og Daniel var sammen hele tiden. Jeg troede nok bare, at I var kærester.” Hun rynker panden. ”De flyttede, gjorde de ikke?”

Jeg sukker. ”Nej. Daniel forsvandt. Jeg troede, at han var død.” Selvom det er ti år siden, gør det ondt at sige det højt.

Hun ser forvirret ud i et øjeblik. ”Det husker jeg ikke.”

”Du var kun 11 år gammel. Måske sagde vi ikke noget til dig om det. Vi var bange for, at han var druknet i sundet. Det var han heldigvis ikke,” mumler jeg og tvinger min hjerne til at huske. I tre dage frygtede jeg det værste. Adrian var lige så bekymret som mig. Det meste af tiden sad vi ved siden af hinanden og håbede, at telefonen ville ringe med nyt om Daniel. På et tidspunkt tog han min hånd.

Så dukkede Daniel op igen. Eller det var i hvert fald det, jeg fik at vide. Hans mor ringede til mig og sagde, at de havde fundet ham i god behold. Og så flyttede de væk. Jeg kunne ikke få fat i hverken Daniel eller Adrian. De forsvandt, og jeg fik aldrig sagt farvel.

”Og så flyttede de?” spørger Caroline langsomt.

”Ja.” Jeg retter mig op. ”Men nu er Adrian tilbage. Så kan han vel svare på mine spørgsmål.” Han må i hvert fald kunne sætte mig i kontakt med Daniel. Jeg har ikke kunnet finde nogen af dem på de sociale medier, så jeg må tage gammeldags metoder i brug.

”Er du sikker på, at du har lyst til at rode dig ud i alt det?” spørger Caroline forsigtigt. ”Det er jo fortid, og du har andet at tænke på nu. Skal du ikke finde et sted at bo? Og et arbejde?”

”Jeg kan godt multitaske,” siger jeg beslutsomt. For ja, jeg skal finde et sted at bo, og ja, jeg skal finde et arbejde og måske et formål med tilværelsen, men det gamle mysterium trækker i mig. Hvad skete der med Daniel dengang? Hvor er han nu? Synet af Adrian har startet en underlig fornemmelse i mig, og det handler ikke om, at jeg var forelsket i ham for længe siden. Det føles mere som en stille vrede i mit bryst, og det er en uvant følelse for mig. De skjulte noget for mig dengang. Adrian vidste, hvad hans bror betød for mig. Fandt de ham overhovedet? Eller var det hele bare en løgn? Mit hoved begynder at snurre.

”Det er så længe siden.” Caroline rynker panden. ”Skal vi ikke hellere tale om noget andet?” Hun rejser sig fra stolen med et ryk.

Jeg bliver siddende. Min søster opfører sig mærkeligt. Måske bryder hun sig bare ikke om, at jeg bliver så optaget af noget, der aldrig rigtigt har været en del af hendes virkelighed. Men for mig står det lysende klart. Som om det skete i går. Selvom jeg ikke har tænkt på det i årevis. Hvorfor har jeg i øvrigt ikke det?

I mit hoved er det ret simpelt. Jeg går hen til Adrians hus og banker på. Han åbner døren, og jeg får mine svar. Han har sikkert fået en tydelig ølvom. Godt nok så jeg ikke noget i den stil i går aftes, men det var mørkt, og Adrian kan ikke længere være

drømmeprinsmateriale, som han var for ti år siden. Det får jeg det af en eller anden grund bedre af at tro på. Han er sikkert også blevet halvskaldet og ikke på den pæne måde. Selvom han vist havde en okay hårpragt i går aftes, så kan det sagtens være en toupe.

Jeg griner af mig selv. Faktisk burde mine tanker udgives i sribeform. Dog er det vist for det meste kun mig selv, der elsker min humor. I det mindste er der sjovt i mit hoved.

Adrians carport er tom. Hm. Faktisk er det lidt af et tilbageslag. Jeg ved jo, at han har to biler. Han er åbenbart ikke hjemme. Det havde jeg slet ikke overvejet. Jeg går alligevel hen til huset og ringer på døren. Intet svar. Men hans navn står på postkassen. Adrian Vinter. Så han bor her altså.

Hvis jeg var normal, ville jeg bare gå min vej og prøve en anden dag. Men nysgerrigheden ruller i mit blod, så jeg kigger ind ad køkkenvinduet. Der er ikke noget specielt at se derinde, men min opmærksomhed fanges alligevel af en pakke guldkorn, der står ved siden vasken. Daniel elskede guldkorn. Han kunne spise dem i kilovis. Adrian kunne ikke fordrage dem.

Hvorfor har han dem så i huset? Har Daniel været på besøg? Er han i nærheden?

Min hud begynder at sitre, men jeg ryster det af mig. Daniel kan sagtens have besøgt sin bror. Selvom jeg ikke så ham igen, efter at de rejste, ses de selvfølgelig stadig. Der er bare noget ved hele den historie, som får de små hår til at rejse sig på mine arme.

”Nu holder du op,” mumler jeg for mig selv. ”Du gør et mysterium ud af ingenting.” *Guldkorn! Jeg er for langt ude.*

”Kan jeg hjælpe dig?” spørger en stemme.

Jeg vender mig om. En rødhåret kvinde stirrer mistroisk på mig fra fortovet.

”Jeg ledte bare efter Adrian.” Jeg smiler til hende. ”Men han er åbenbart ikke hjemme.”

Hun ser koldt på mig. ”Jeg tror ikke, han er hjemme lige foreløbigt.”

Jeg trækker på skuldrene. ”Jeg kommer bare igen en anden dag.”

”Måske skulle du bare lade ham være,” siger hun hårdt. Er hun Adrians kæreste, siden hun ikke bryder sig om, at andre kvinder banker på hans dør? Det giver ingen mening. Jeg har ikke gjort andet end at kigge ind ad hans vindue. *Okay, det er måske lidt skummelt.*

”Sorry,” siger jeg. Det engelske ord smutter ud af min mund, før jeg kan nå at stoppe det. Men jeg er ikke i Miami mere. ”Jeg ved godt, det er mærkeligt, at jeg står her og glør. Jeg har bare ikke set hverken Adrian eller Daniel i over ti år. Jeg blev vist lidt overivrig.”

”Du kender Daniel?” Nu er det hendes tur til at stirre. Hendes øjne er tæt på at være enorme. Faktisk er hun ret køn med strålende ferskenhud og smilehuller. Hvis hun er Adrians kæreste, forstår jeg ham godt.

”Jeg kendte ham engang,” svarer jeg og går ud på fortovet til hende. ”Kender du ham? Er han i byen?”

Hun svarer ikke. I stedet ser hun på mig under rynkede bryn. Hendes øjne synes igen at udvide sig. Det ser lidt foruroligende ud. ”Du finder ikke Daniel hos Adrian,” siger hun så. ”Han er ikke i byen. Forstår du, hvad jeg siger? Daniel er ikke i Svendborg.”

”Okay så.” Jeg trækker mig lidt væk fra hende. Hun lyver helt sikkert for mig, men jeg kan ikke finde ud af hvorfor. Vil hun holde mig væk fra Adrian? Hvorfor snakker hun så om Daniel?

”Du skal gå og ikke komme tilbage,” fortsætter hun.

Jeg holder et grin tilbage. Hun opfører sig latterligt. Men hvis hun tror, at hun har skræmt mig væk, tager hun grundigt fejl. ”Du må hilse Adrian,” siger jeg, før jeg vender mig og går. Han må have ændret sig. Jeg husker ham som ærlig og ligefrem. Han var ikke typen, der brød sig om piger, der lavede julelege. Da jeg forsigtigt forsøgte at finde ud af, om mine følelser var gengældt, afviste han mig, før jeg fik sagt for meget. Okay, jeg var måske ikke så forsigtig, som jeg kunne have været. Jeg brugte ret store ord. Som jeg husker det, gloede han forbløffet på mig i et par sekunder, hvorefter han sagde til mig, at han ikke følte det samme som mig. Men at han var glad for, at jeg havde givet mine følelser til kende. Ja, det sagde han. *Givet mine følelser til kende*. Det var noget af det usædvanlige ved Adrian. Han udtrykte sig anderledes end nogen anden fyr, jeg kendte. Når man snakkede med ham, var det som at tale et andet og mere varieret sprog. Jeg var 16, og han var 19, men til tider virkede det, som om han var ældre end det. Der var noget gådefuldt over ham. Måske var det derfor, jeg var så tiltrukket af ham dengang. Jeg har aldrig kunnet modstå et mysterium.

KAPITEL 3

Adrian

Stolene i mødesalen passer mig dårligt. De har stået her i århundreder, så de er bygget til mennesker, som var betydeligt lavere end de fleste, der sidder på dem i dag. Jeg skæver til Tatiana ved siden af mig. Hun vrider sig irriteret på det hårde sæde. Faktisk har hun ikke siddet stille, siden mødet begyndte. Det samme kan man ikke sige om mig. Jeg har sovet på cementgulve og ventet i grøfter i timevis. Hvis stolen vil irritere mig, må den finde på noget bedre.

”Rådet aflægger besøg i logen om en måned,” siger højmasteren fra sin plads foran os alle. Vi sidder på rækker foran hende som forvoksede skoleelever. Sådan har det altid været, så det ændrer man ikke på. ”Jeg aflægger naturligvis rapport til dem, og så vil de gerne mødes med jer. Især de af jer, som snart skal udflyttes.” Hun lader blikket glide hen over os. Det mørke blik dvæler ved mig i et halvt øjeblik. Jeg ved, hvad det betyder. Rådets besøg kræver

ekstra øjne, og hun vil have mine. Jeg skal finde ud af, hvorfor de kommer — og hvad de skjuler.

En kvinde bag mig tager ordet. ”Tager Anne Hvide med Rådet i denne omgang?” spørger hun, og hendes stemme skælver en smule. ”Vi er flere, der gerne vil møde hende, før vi skal flyttes.”

”Det er planen, at hun tager med,” svarer højmesteren med et smil, der skal virke imødekommende, men som er noget anstrengt over hendes kæbemuskler. Som om hun tvinger smilet frem. ”Der er flere ting, vi skal drøfte med hende.”

Folk smiler og mumler. Mange vil gerne møde Anne Hvide, som stammer fra Svendborg og er en af de ældste i logen. Hendes hus fra 1500-tallet er et vartegn i byen. Selv har jeg mødt hende to gange, og hvis jeg selv skulle vælge, ville jeg ikke have behov for hendes selskab igen. Men det bliver min opgave at finde ud af, hvad hendes dagsorden er, så jeg må tilsidesætte mine egne følelser. Det er ikke et problem. Anne Hvide er en opgave, jeg godt kan løse.

Jeg tager min telefon op af lommen og sender en sms.

Mig: Det ser ud til regn. Måske bør vi udsætte aftalen.

Så vidt jeg kan vurdere, har ingen bemærket, at jeg havde fat i min telefon. Og selv hvis de gjorde, kunne de ikke konkludere noget ud fra den kode. Min kontaktperson er den eneste, der ved, hvad den betyder.

”Er der nogen, der har noget, vi skal tage op her til slut?” Høj-

mesteren ser ud over os.

”Ja, jeg har noget.” Clara rejser sig op og svinger med det røde hår. Jeg har altid haft på fornemmelsen, at hun har et anspændt forhold til højmesteren. Der går rygter om, at hun er i familie med et rådsmedlem, og det giver god mening i forhold til den iskolde høflighed, der er mellem de to.

”Lad høre.”

Clara rømmer sig. ”Jeg har haft kontakt med en dødelig, som tilsyneladende var upåvirkelig over for min hypnose.”

”Interessant.” Højmesteren gør tegn til, at hun skal fortsætte.

Clara vender sig og ser på mig. Jeg gengælder hendes blik uden at blinke. De andre medlemmer leder af og til efter grunde til at mistænkeliggøre mig og min familie.

”Den dødelige ringede på døren hos dig, Adrian.” Clara skubber sit røde hår om bag øret. ”Hun sagde, at hun kendte dig. Og din bror. Jeg prøvede at påvirke hende, så hun ikke kom tilbage, men hun grinede bare.”

Jeg løfter skuldrene, langsomt og neutralt. ”Det siger mig ingenting. Men hvis hun reagerede sådan, bør du helt klart undersøge det nærmere.”

”Hvad med din bror?” spørger højmesteren blidt. ”Kender han mon den dødelige?”

”Det ved jeg ikke,” svarer jeg roligt. ”Jeg håndterede min brors besøg, som du bad mig om. Jeg sørgede for, at han tog tilbage til Læsø. Jeg kørte med ham hele vejen. Han var ikke i byen længe nok til at få nye venner.”

Clara ser mistroisk på mig, og det samme gør flere af de andre,

bortset fra Tatiana. Hun er min eneste allierede i forsamlingen, men hun er ikke typen, der blander sig, og hun har altid sine egne planer. Jeg ser direkte på højmesteren. Hun gengælder mit blik med øjne, der er kolde som stål. ”Vi må undersøge den dødelige nærmere,” siger hun. ”Det er bedst, hvis du gør det. Hun påstår, at hun kender dig. Find ud af, om det passer. Og om hun ved noget, hun ikke bør.”

”Det skal jeg nok.” Mit svar er automatisk. Det er det altid, når logen beder mig om noget. De bad mig forlade mit job i efterretningstjenesten. Det vidste jeg alligevel, at jeg måtte gøre, da jeg holdt op med at ælde. Jeg gjorde det, selvom det var hårdt. De bad mig afslutte forholdet til min kæreste, før hun kom for tæt på sandheden. Det gjorde jeg også. Det her er en lille opgave i sammenligning. Jeg ser på Clara. ”Tror du, hun kommer igen? Eller skal jeg lede efter hende?”

”Hvis hun ikke kommer igen, skal jeg nok hjælpe dig med at finde hende.” Clara er typen, som gerne vil gøre sig uundværlig. Hun er over 100 år gammel, men man vokser åbenbart ikke fra at ville hævde sig.

Jeg nikker og retter mig op i den knoklede stol. Måske viser den dødelige sig aldrig igen. Clara kan have overfortolket situationen.

”Jeg beklager, hvis du følte dig snigløbet af Clara,” siger højmesteren senere, da jeg sidder på kontoret, hvor logen har givet mig en plads, når jeg ikke er på farten for dem. De bruger mig

til at indhente oplysninger, hvor de har brug for dem. Derudover har jeg et særligt ansvar for at sikre, at vi ikke sætter spor blandt de dødelige. Mit liv er totalt viklet ind i de udødeliges sager. Det ville være stort set umuligt for mig at blive fri af dem. Det skal de i hvert fald helst tro.

”Hun havde helt ret i, at den dødelige bør undersøges,” siger jeg roligt.

Højmasteren nikker langsomt. ”Når du får kontakt, må du være forsigtig. Jeg ved, at du er god til at skjule dine tanker, men hvis den dødelige ikke kan hypnotiseres, kan hun måske også se på dig, hvad du tænker.”

”Mon dog.” Jeg lærte allerede som dødelig at kontrollere min stemme, min vejrtrækning og mit blik. Det var en del af min træning som feltagent for efterretningstjenesten. Da jeg holdt op med at ældes, fik jeg en særlig evne, der øgede mit mentale skjold, så ikke engang logens tankelæsere kan nå ind bag det. Det betyder ikke, at mine tanker er sikre. Men jeg har mere privatliv end de fleste andre udødelige. Et almindeligt menneske vil ikke være i stand til at se igennem min maske.

”Tag i hvert fald dine forholdsregler.” Hun rynker panden, mens hun ser på mig. Matheden i det stålgrå hår afslører hende som en af de ældste i Svendborg-logen. Det er almen viden, at hun har levet i mere end tre århundreder. Når en udødelig runder 200 år, begynder det at kunne ses på dem. Håret bliver glansløst, og øjnene mere udstående.

”Jeg har ikke tænkt mig at indgå i en længere samtale med en dødelig,” siger jeg neutralt. ”Jeg rapporterer til jer, når jeg finder

ud af, hvem hun er.”

”Det sætter jeg pris på.” Hun nikker til mig og forlader kontoret. Da hun lukker døren, spekulerer jeg for første gang på, hvem den dødelige kan være. Vi ryddede rigtig godt op, da vi rejste herfra i sin tid. Jeg fik kun lov til at flytte tilbage til Svendborg, fordi alle spor var slettet. En svag mistanke lurer i det yderste af mit sind, men jeg afviser den med det samme. Jeg har undertrykt alle tanker om Cecilia i årevis, og jeg har ikke tænkt mig at holde op med det nu.

Mit liv er ekstremt struktureret. Når jeg er på kontoret, planlægger jeg min arbejdsdag efter hver enkelt opgave, og hvor lang tid jeg vil bruge på den. På grund af dagens møde kom jeg lidt ud af kurs. Det betyder, at jeg lukker min computer ned klokken 16.18 i stedet for klokken 16.00. Jeg forlader logebygningen på samme måde, som jeg altid gør. Jeg tager den sædvanlige rute i den bil, jeg har fået stillet til rådighed.

Jeg ved, at de lægger mærke til min rutine. Min families rygter klistrer til mig, selvom jeg aldrig har været beviseligt involveret i noget af det, min bror gjorde dengang. Min særlige evne til at skjule mine tanker har ikke hjulpet. De stoler ikke på mig. Det bør de heller ikke.

Når jeg har opgaver uden for logens område, har de sværere ved at holde øje med mig, men selv hvis de gjorde, ville de ikke finde noget, der stikker ud. De kan heller ikke finde andre, der kan

håndtere krystallerne, som jeg gør. Det er min primære opgave. At placere krystallerne, så de dødeliges minder langsomt udviskes. Krystallerne udsender et svagt frekvensmønster, som påvirker den del af hjernen, der lagrer episodiske minder. Effekten er langsom. Først bliver mindet mindre klart, og så bliver det uskarpt. I nogle tilfælde forsvinder det helt.

I dag kører jeg direkte hjem, men det er ikke en dag som alle andre. Det ser jeg, da jeg kører op mod huset. Clara står foran min dør. Hun snor en rød hårlok omkring en af sine fingre. Jeg gør mit ansigt roligt, mens jeg lader bilen trille ind i carporten. Man kan ikke tale med hende uden at være forsigtig.

Jeg åbner bildøren, og hun ser på mig som en kat, der iagttager en fugl igennem et vindue.

”Hej,” siger jeg og nikker til hende. ”Jeg går ud fra, at du har fundet ud af noget om den dødelige, du snakkede om på mødet?”

”Ja. Jeg har fundet ud af, hvor hun bor.” Clara kniber øjnene let sammen. ”Så kan du opsøge hende og finde ud af, hvad hun ved.”

”Hvordan har du fundet ud af det?” spørger jeg køligt.

”Jeg gik ud fra, at hun boede i nærheden. Så jeg gik en tur i kvarteret og kiggede efter hende.” Hendes tone er nonchalant, men hun er alt andet end ligeglad med den her sag, og jeg kan ikke helt finde ud af hvorfor.

”Okay så. Giv mig adressen, så skal jeg nok gå derhen.”

”Måske burde jeg gå med dig,” siger hun.

”Det må du selv om.” Men jeg håber ikke, hun har tænkt sig at gøre det.

”Du kan gå alene. Det er sikkert bedst.” Hun ser vurderende på mig. ”Men lad mig vide, hvad du finder ud af.”

”Det skal jeg nok. Hvad er adressen?” Min stemme er rolig. Det er den altid. I mit indre er der bevægelse, men ikke rastløshed – bare den velkendte spænding, der følger med enhver opgave, hvor jeg ikke må vise, hvad jeg tænker. Jeg har holdt mig selv i kort snor i lang tid. Den begynder at stramme.

Hun siger et vejnavn og et nummer. En adresse, jeg kender godt.

”Tak.” Jeg holder godt fast på min udtryksløse maske, for nu ved jeg, at den mystiske dødelige alligevel må være Cecilia. Noget må være gået galt, siden hun husker Daniel og mig som andet end ligegyldige bekendte fra fortiden. Det burde ikke kunne lade sig gøre. Jeg placerede selv krystallerne i hendes forældres hus. Effekten burde holde i resten af deres liv, selv hvis de flyttede.

”Hvad tænker du på?” Clara ser hårdt på mig. Jeg ved, at hun ikke kan se noget på mit ansigt, men jeg holdt vist for lang en pause.

”Jeg spekulerer bare på, hvorfor du ikke kan hypnotisere hende,” svarer jeg. Det er altid bedst at holde sig tæt på sandheden, når man lyver.

”Jeg kunne godt tænke mig at undersøge hende,” mumler Clara, og noget vredt strømmer igennem min krop. Hun kommer aldrig i nærheden af Cecilia igen. Det sørger jeg for.